

HANDÓ PÉTER

Magad

Megszólítod magad,
de a név oly idegenül hat.
Számталanszor halottad már
mások szájából kimondva,
s tudod, hogy téged jelöl,
s tudod, hogy értened illik reá,
mégis most, hogy önmagad hívnál elő vele,
mintha nem jelölne semmit,
mintha csak egy rád vetett
durva szövésű pokróc lenne,
mely alá elrejtenek,
s mely alá elrejtőzhetsz.
Vajon miért is kaptad éppen e nevet?
Ismered, ismerheted értelmét
a rádaggatott hangok halmazának?
Megszólítod magad,
mint szóvátett idegent,
s hallod, hogy meg lettél szólítva
magad által – és tiltakozol.
Nem így kellene
magadhoz fordulni:
ilyen kifejezésszegényen,
ilyen tartalmatlanul.
A benned szunnyadó
istennek illene hangot adni,
kimondani – amit ő tud –
az igazi neved,
mellyel azonos vagy és maradsz...
DE talán ez lenne a kimondhatatlan?
Ez lenne az a teljesség, amit
csak a halálban tölt be az ember?

Megszólítod magad,
hogy megszólítva legyél.
Ám e sikertelenség gúzsába kötve
meg lettél-e szólítva
magad által
vagy
melléd beszélsz,
s nem magadhoz?
Füledben még ott zúg, süvít
az idegenérzet
minden ledobott rakétája.
Nem tudsz kilépni előlük, alóluk.
hogy más vagy, mint
kit a név takar,
végérvényesen
tudatosul.

2004. március 12.

Csak

Csak a zajból tudod, hogy vagy,
hogy belever szíved a csendbe,
hogy ujjad között felolvad
a hópihe lány fehér teste.

Csak a szóból tudod, hogy vagy,
hogy kilépsz a semmiből egy névvel,
hogy megszelídülhet az indulat,
egybekelhetsz az igével.

csak a csakból tudod, hogy csak
egyszer vagy és soha többé,
s a világ oly reménytelen álmatag
néz rád, hogy sorsod észrevenné.

2003. szeptember 28.